

Ni og Tredivte Møde.

Mandagen den 20de Marts 1882 Kl. 1 $\frac{1}{2}$.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Fra Finantsministeren har jeg modtaget Exemplarer af det i Folkethinget fremsatte Forslag til midlertidig Finantslov for Finantsaaret 1882—83. De modtagne Exemplarer ville blive omdelte. Endvidere har jeg fra Finantsministeren faaet tilstillet til Fremlæggelse en i Genhold til Kolonialloven ved kongelig Resolution af 17de dennes allernaadigt stadfæstet Tilægsbevilling, der er vedtagen af Kolonialraadet paa St. Thomas og St. Jan. — Den modtagne Skrivelse vil paa sædvanlig Maade blive optagen i Tillæg C. til Rigsdagstidenden.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af: Forslag til Finantslov for Finantsaaret fra 1ste April 1882 til 31te Marts 1883.

(Vovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 97 fg. — 3die Behandling i Folkethinget findes i dettes Tidende, Sp. 1978 fg.)

Sagen fattes under Forhandling.

Orden: Jeg antager ikke at gøre mig skyldig i nogen stor Feiltagelse, dersom jeg gaar ud fra, at det just ikke er i den glædelige Stemning eller med de største og mest forhaabningsfulde Forventninger, at det høie Thing gaar til Forhandling af det nu foreliggende Forslag til Finantslov; thi se vi tilbage paa den nærmest forudgaaende Marrække, saa kunne vi jo ikke skjule for os selv, at det har viist sig at være forbundet med særdeles Vanskeligheder at fyldestgøre det Grundlovsbud, som paalægger os at tilveiebringe en Finantslov for hvert Finantsaar, og jeg tror at turde sige, at det endog har viist sig mere og mere vanskeligt. Gjentagne Gange have de Bestræbelser, som ere udførelde i dette Tiemed, ikke havt Held med sig. Jeg behøver

blot at henvise til selve det Finantsaar, hvori vi nu befinde os, til Bevis paa denne Sætnings Rigtighed. Trods de gjentagne ihærdige Bestræbelser for en regelmæssig Finantslovs Tilveiebringelse, som isjor bleve udførelde, have vi maattet nøies med et Slags Surrogat for den, under hvilket vi nu leve, og naar vi nu igjen skride til Behandling af en Finantslov, er det ikke engang med det Surrogat i Baggrunden; men skulde det vise sig, at Bestræbelserne for en Finantslovs Tilveiebringelse blive resultatløse, saa staa vi foran det tomme Rum, som det saa vil blive øsekladt Regjeringen at udfylde paa egen Haand under Ansvar for den forfatningsmæssige Domstol. Naar vi altsaa nu med den truende Mulighed af en Krise i Baggrunden skride til en Finantslovsforhandling, saa kunde der jo ganske vist være Opfordring for ærede Medlemmer til at opkaste det Spørgsmaal, hvorledes nu egentlig den hele Situation er fremkommen, hvilke der ere Aarsagerne til den, og hvilke de Hjælpemidler maatte være, som kunne tjene til at raade Bod derpaa. Jeg for mit Vedkommende vilde ikke frygte en saadan Rebegjærelse for den almindelige politiske Situation; men jeg skal afholde mig fra at komme ind paa dette almindelige Spørgsmaal, thi det vilde jo ikke kunne undgaaes, at man derved førtes ind paa en Opgjørelse af de store politiske Stridsspørgsmaal, der nu i en Marrække have ligget Partiernes her imellem, og jeg anser ikke dette Dieblit for egnet til at komme ind paa dette. Det er i dette Dieblit ikke det, der gjælder om, at uddybe Striden, tværtimod, alle vore Bestræbelser bør, saavidt vor Cone rækker, være rettede paa Enighedens Tilveiebringelse, og jeg vil derfor nøies med at udtale det Ønske og det Haab, at de, der skulle tage Del i de, være sig flere eller færre Forhandlinger, som denne Finantslov endnu har at gennemløbe, Alle maa være bejælede af den fulde Bevidsthed om den Pligt, som Grundloven paalægger os, og om det Ansvar, som enhver af os bærer i Henseende til Resultatet af disse Bestræbelser. Jeg retter ikke denne Opfordring til noget enkelt Parti; det er til Rigsdagsmændene og til alle dem, der have Del i disse Forhandlinger, at jeg tror det vilde være ønskeligt at henvende den; og som en særlig Grund til at fremkomme med den, skal jeg nævne, at man undertiden i de politiske Forhandlinger, som ere førte, og de Udtalelser, som derunder ere fremkomne, finder Sætninger udtalte, der efter mit Skjøn ere egnede til at virke svækkende og nedbrydende paa Bevidstheden om den Pligt og det Ansvar, som paahviler os Alle. Som en saadan Sætning skal jeg særlig nævne den, som vi jo have hørt betegnet som henhørende